

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΗΣ

TOY G. LEPREUVE

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΓΥΡΙΖΟΥΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΔΟΛΦΟΣ, 30 ετών,
ΑΛΙΚΗ, 40 ετών,
ΑΝΝΑ, 28 ετών,
ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ,
ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

(*Ἡ Ἀλίκη κάθεται καὶ πλέκει σιμά στὸ τραπέζι. Ἐνα παιδάκι παίζει σὲ μιὰ γωνιά. Ἐξάφνου μπαίνει ἡ ὑπηρετρία.*)
Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κυρία... Ἐνας κύριος σὲς ζητά.
ΑΛΙΚΗ.—Ἄς περάσει μέσα.
(*Ἡ ὑπηρετρία φεύγει. Μπαίνει σὲ λίγο ὁ*

Ἀδολφὸς κομπᾶ ντυμένος. Ἡ Ἀλίκη τὸν βλέπει μὲ ἀπορία.)
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλίκη!
ΑΛΙΚΗ.—Μά... ποὺς εἶστε κύριε;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Δὲν μὲ γνωρίζετε λοιπόν, Ἀλίκη;
ΑΛΙΚΗ.—Θεὲ μου!... Εἶμαι σί... σὺ, Ἀδολφε;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ναί, εἶμαι ἐγώ...
ΑΛΙΚΗ.—Ὡ, μὰ εἶνε τρομερὸ, δὲν τὸ περιμένα...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Μήπως μὲ νομίζατε γιὰ νεκρὸ, Ἀλίκη;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί... Νομίζατε ὅτι εἶχε σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Καὶ θύω, νὰ ποῦ ὦ καὶ ξαναγίωσα. Ἡσυχὸν ἀρκετὸν καιρὸ ἀγκυλωτὸς. Γι' ὅτιμα... Ἀρρώστησα, εἶχα πάθει ἀνευρία γιὰ κάμποσιν καιρῶν... Ἐπ' αὐτῶν, ὁ Θεὸς μὲ λιπήθηκε. Γιὰ τρεῖς τριμῆρα. Σανάβηρα λόγια μου καὶ γύρισα στὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα...
ΑΛΙΚΗ.—Καθήμεν Ἀδολφε!...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Εἶμαι, ἀλήθεια, ἀξιοζήτητος. Ἀλλὰ, εἶμαι νέος ἀκόμα. Ἔχω μέλλον. Θὰ ἐργασθῶ. Θὰ ξαναγίωσῶ τὴν πρώτη μου ζωὴ. Κ' ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ παντρευθῶ μὲ τὴν Ἄννα. Γιατὶ, βέβαια, μὲ περιμένει πάντα. Μοῦ εἶχε δοκιμαστὴν ὅτι δὲν θὰ παντρευθῆ ποτὲ μὲ ἄλλον. Ποῦ εἶνε; Θεὲ μου! Τρεῖς μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ξαναῶδῶ...
ΑΛΙΚΗ.—Ναί... Ναί... Ὅτι τὴν ναυδῆς. Κάθησε λίγο νὰ συνέλθῃς.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι ἐδῶ, ποῦ εἶνε; Διὰ σοῦ;
Τὸ ὄμορφον ποῦ εἶνε!... Ἐλα κοντά μου, μαζὲ μου...
(*Τὸ παιδάκι πλησιάζει καὶ ὁ Ἀδολφὸς τὸ ἀγκαλιάζει καὶ τὸ χαϊδεύει.*)
ΑΔΟΛΦΟΣ.— Πῶς σὲ λένε, κυριό μου;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ἀδολφο...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἄ, τοῦ ἔδωσες τὸ δικό μου ὄνομα, Ἀλίκη;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅστε μὲ θυμόσατε πάντα;...
ΑΛΙΚΗ (πολὺ στενωχωρημένη).—Ναί.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Μήπως ἡ γυναῖκα τοῦ μικροῦ εἶνε ἡ Ἄννα;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί, εἶνε ἡ Ἄννα.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅστε τὴν ἀγαπᾶς πάντα; Ὡ Θεὲ μου!... Σ' εὐχαριστῶ!... Μὰ ποῦ τὴν ἰδῶ, τέλος πάντων; Γιατὶ δὲν τὴν εἰδοποιεῖς νάβῃ; Μήπως δὲν μένει παρὰ σοῦ ἡ ἀδελφὴ σου;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί, ἐδῶ μένει... Καὶ σεῖς, Ἀδολφε; Ποῦ σκεφτόσαστε νὰ μείνετε;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλλὰ ἐδῶ, βέβαια. Καὶ θ' ἄρχισον τὴν πρώτη μου ἐργασία. Πιστεύω νὰ μὲ δεχθῆ πάλι ὁ ἀντρας σου ὡς συνεταιρῶν...
ΑΛΙΚΗ.—Αὐστηρικῶς... Ὁ ἀντρας μου ἔχει συνεταιριστᾶ τὴν ἰδέαν μὲ τὸν Ἰακώβον Ντελατέ.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλήθεια; Τί γίνεται ὁ Ἰακώβος; Ἦταν ὁ καλύτερος ἔνα ροδομημένο μοῦτσι.

Ἦταν Βουλγαροζῶρι, φανατικὸ Βουλγαροζῶρι τὸ χωριό, καὶ δὲν ἤθελαν στὰ μάτια τοῦς νὰ μᾶς ἰδοῦν. Ἄμα εἶδαν ὅμως πὺς ἕνας στρατιώτης παρὰ λίγο νὰ τοῦς χάλασῃ τὸ χωριὸ καὶ ἀκούσαν πὺς ἔρχεται καὶ ἕνας λόχος ἀπὸ τέτοιους καὶ χειρότερους παραπίσω, ὅπου θὰ τὸ ξεθεμελιώσαν, βγήκαν προσφέροντας ὅτι μποροῦσε ὁ καθένας...
Τοῦς ἔδωκα νὰ μοῦ τὰ ἀραδιάσουν μτροστὰ καὶ νὰ σταθῶνεν ὁμοῦ σὲ μιὰ ἀπόστασι μεγάλῃ.
Ἐγώμια καὶ πάλι μπροστὰς τὸν ντυομένη μου καὶ ἔσταμα νὰ ἀσταυρωθῶ ἡ λόγγη, πάνω στὴν ὁποία κάρφωσα μιὰ κόττα!...
Μποροῦσε νὰ χορτάσῃ μιὰ δίλοξια ἀπ' αὐτὰ τὰ φαγητὰ, ἀλλὰ ἔφαγα ὅσα θάπαρνε ἕνας λόχος.
Στὸ τέλος, πίνοντας μιὴν ὀξὴ ξινόγαλο, τοῦς εἶπα εἰς ὕψαινα.
—Χριστὸς ἀνάστη, μορὲ σεις!
—Χριστὸς βοσκαρὲς! ἀπάντησε ὁ πατὰς καὶ ἐπανέλαβαν ὄλοι ἐν χορῶ.
—Χριστὸς βοσκαρὲς!...
—Τὸν καιρὸ σας τὸν καιρὸ! φώναξα τότε. Δὲν βοσκαρὲς ὁ Χριστὸς, μορὲ κοθόνια, ἀλλ' ἀνάστη!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅστε ἐγὼ δὲν ἔχω θέσι παρὰ ἐδῶ μέσα...

λύτερος φύλος μου. Κ' ἡ Ἄννα; Ποῦ εἶνε τέλος πάντων ἡ Ἄννα; Ἄντιομονὸν νὰ τὴν δοῦ... Μιλήσατε τῆς, Ἀλίκη, σὰς παρακαλῶ... Μιζεῖ μου Ἀδολφε, φώναξε ἐσὺ τῆς Ἄννας νάβῃ...
ΑΛΙΚΗ.—Δὲν λρεῖται νὰ τὴς τὸ ποῦμε ἀποτόμιος. Ὅθι συγχαρηθῆ ποῦ...
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ποῦ Ἄννα θέλετε νὰ φωνάξω;
ΑΛΙΚΗ.—Πήγαμε, παιδί μου, νὰ παίζης. Ὅθι φωνάξω ἐγὼ τῆς Ἄννας.
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ποῦς Ἄννας;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τῆς θείας σου καὶ νοινὰς σου.
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μὰ ἡ θεία μου καὶ νοινὰ μου εἶνε ἡ θεία Ἀλίκη.
ΑΛΙΚΗ.—Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέξ, Ἀδολφε;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Κύριε, ξέρω ἐγὼ τί λέω... Μὰ πῆστε μου ποῦ Ἄννα ζητάτε; Μήπως θέλετε τὴ μαμά μου;
ΑΔΟΛΦΟΣ (χλωμὸς σὰν νεκρὸς. Μὲ φωνὴ σδυσμένη).—Ἡ μαμά σου λέγεται Ἄννα, παιδί μου;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μάλιστα, κύριε. Λέγεται Ἄννα... Καὶ ὁ μπαμπὰς μου λέγεται Ἰακώβος.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἰακώβος Ντελατέ;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μάλιστα, κύριε. Κ' ἐγὼ λέγομαι Ἀδολφὸς Ἰακώβου Ντελατέ...
ΑΔΟΛΦΟΣ (σπρώχνοντας τὸ παιδί).—Ἀλίκη... Ἀλίκη... Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια;
ΑΛΙΚΗ.—Δὲν τελειώσα, Ἀδολφε... Συγχωρήσατέ με...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅποτε εἶται!... Ἡ Ἄννα δὲν μὲ περιμένει!... Παντρευτήκα!...
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν τὴν κατακαρῶνεις, Ἀδολφε. Πέρισσαν τόσα χροῦνια... Κ' ἔπειτα τὴ βιάζατε καὶ ἐμπεῖς νὰ παντρευθῆ. (Τὸ παιδάκι φεύγει σιγά-σιγά.)
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Θεὲ μου!... Θεὲ μου!... Δὲν μὲ θυμόσανε καθόλου παρὰ; Μὲ ξέλασε;...
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν τὸ λέξ αὐτὸ, Ἀδολφε. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἔδωσες στὸ πρώτο τῆς παιδί τ' ὄνομά σου.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Εἶνε τοῦλάχιστον εὐνοημένη;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί, Ἀδολφε, ἀρετὰ.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅποτε ἐγὼ δὲν ἔχω θέσι παρὰ ἐδῶ μέσα; Πρέπει νὰ φύγω, νὰ ἐξαφανισθῶ πάλι. Ναί, καλύτερα νὰ μὴ μᾶθῃ ἡ Ἄννα ὅτι γύρισα. Δὲν εἶν' ἔτσι;
ΑΛΙΚΗ.—Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο, Ἀδολφε.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ, Ἀλίκη, ἀκόμα. Ἡ καρδιά μου ποτε... Νὰ φέγω χωρὶς νὰ τὴν ξαναῶδῶ; Κι' ὅμως εἶται πρέπει... Πρέπει νὰ φύγω... Φτωχὴ μου καρδιά!...
(*Φτάνει ἀπ' ἐξω ἡ Ἄννα κρατώντας τὸ παιδάκι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ Ἀλίκη τρεχεὶ καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ μᾶθῃ μέσα.*)
ΑΝΝΑ (ἐκπληκτικὸ κατὰφρι τῆς πόρτας).—Τὶ συμβαίνει; Ποῖος μὲ ζητάει;
ΑΛΙΚΗ (σιγά). — Εἶνε κάποιος ἀτυχῶς νέος, χωρὶς δουλειά. Ἦθε νὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ μεσολαβήσῃς στὸν Ἰακώβον νὰ τὸν πάρῃ ὡς ἱπάλληλο...
ΑΝΝΑ.—Εὐχαριστοῦ... (Θελεῖ νὰ μᾶθῃ μέσα).
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν μπαίνει μέσα. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Πήγαμε, σὲ παρακαλῶ, στὸν κηρὸ νὰ κἀμῃς μιὰ βόλτα...
(*Ἡ Ἄννα φεύγει μαζὲ μὲ τὸ παιδί τῆς. Στὸ μεταξὺ αὐτῶν, ὁ Ἀδολφὸς ἔχει πέσει κάτω.*)
ΑΛΙΚΗ (πλησιάζει τὸν Ἀδολφο). — Ἀδολφε!... Τί ἔπαθες; Σήμα ἐπάνω, φίλε μου...
(*Προσπαθεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ, μὰ αὐτὸς ξανασωριάζεται κάτω σὰν ἀνυχο ὄμο.*)
ΑΛΙΚΗ (ἐντρομή).—Θεὲ μου!... Εἶνε νεκρὸς!...

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΑΣ

Θλιμμένη θάλασσα, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ γνωρίσω, σὲ καταχνιὰν ἀνάλαρη τυλίγει με ἀσιάλᾳ, μόνος στὴν ἄμω τὴν ἰγρή θάρψῃ νὰ περπατήσω, καὶ ἔτσι τὴν πόλι καὶ τὴ γῆ θὰ λησμονήσω πλεῖα.
Ἡ θάλασσα, ὁ κίχηστα, ποῦ ἀδιάκοπα ἐδῶ κάτω τὸ βογγιτὸ σας τὸ ἄγριο αἰώνια ξεφυγᾷ, ἐσεῖς λικνίστε τὴν λιχρὴ καρδιά μου ἕως θανάτου, ποῦ μοναχὰ στὶς ὄμορφες τὸν ναυαγίων μεθᾷ.

Μετ. Δ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ